

²⁸*Pojďte ke mně všichni, kdo se namáháte a jste obtíženi břemeny, a já vám dám odpočinout.* ²⁹*Vezměte na sebe mé jho a uče se ode mne, neboť jsem tichý a pokorného srdce: a naleznete odpočinutí svým duším.* ³⁰*Vždyť mé jho netlačí a břemeno netíží.*

Milí bratři, milé sestry,

instalační kázání chápu jako kázání, ve kterém farář může mluvit také o sobě a osobně. Asi před dvěma týdny jsem se procházel se psy pod Hradiskem. Vzpomínal jsem na naše nastěhování do Javorníku, přemýšlel jsem nad sborovými záležitostmi, nad rodinou, nad vámi, nad přírodou. A najednou mě přepadla obrovská vlna vděčnosti. A napadla mě věta, které jsem se ještě nějaký čas nezbavil: *Vždyť já si to všechno vůbec nezasloužím!* A tak jsem děkoval Pánu Bohu, že právě zde - mezi vámi, milí javorníční - mohu kus života strávit. Jsem zde totiž mezi vámi velmi rád a spokojený. Možná už jste si všimli, že nepatřím zrovna ke skeptickým a pesimistickým lidem. Myslí mně to optimisticky, no, přerovští po pětiletém soužití by možná řekli, že jsem tak trochu naivní... Tedy: samozřejmě vím, že nás společně čeká zajímavá cesta. A jistě nebude mnohokrát jednoduchá, neobejde se bez překážek. A může se stát, že si budu nejednou stýskat. Ale teď, po téměř čtyřech měsících života v Javorníku, jsem mezi vámi rád, šťastný a vděčný. A doufám, že to tak k oboustranné spokojenosti vydrží co nejdéle – třeba celých těch 40 let...

Věřím, že jste všichni viděli pozvánku na tyto instalační bohoslužby. Chtěl bych se k ní totiž nyní vyjádřit a trochu ji vysvětlit. Celé velké prázdniny jsem přemýšlel, jaký biblický text zvolit za základ instalačního kázání. A pak se jednou dívám z fary na kostel a říkám si: *A proč ne? Proč by to neměl být právě biblický verš, který je vepsán nad vchodem do kostela?* Tak tedy proto: *Pojďtež ke mně všichni.* Javornickým to samozřejmě bylo hned jasné. Vám, hostům, mohla tato souvislost uniknout.

Za druhé mně připadalo důležité, aby to byla právě Kralická bible, která bude figurovat na té pozvánce. A ne proto, že se nápis na kostele kryje s kralickou verzí. Chtěl jsem tím vyjádřit hlubokou úctu k našim společným duchovním předkům. Budu usilovat o to, aby dědictví duchovních otců a matek v Javorníku bylo připomínáno. Abychom měli stále na mysli, že tento evangelický sbor nespádl z nebe, ale že je na tomto místě víra po staletí předávána. Že naše víra má hluboké kořeny.

Zrovna dnes si připomínáme vydání Tolerančního patentu. Ano, je sice hezké vzpomínat na okamžik, kdy se habsburská monarchie rozhodla tolerovat ne-katolické křesťany. Ale pozor! Kdyby nebylo těch, kteří pro víru trpěli, kdyby nebylo třeba právě tajných javornických evangelíků, hojně pronásledovaných pro svou víru a vyznání, neměl by tehdy císař Josef II. co vydávat! Toleranční patent byl možný jen na podkladě strádání, útrap a pevné víry našich evangelických předků. A tomuto odkazu chci být jako javornický farář věrný. Rád bych spolu s vámi pokračoval v té věrnosti Kristovu evangeliu, kterou naši předkové praktikovali, a čerpal z jejich odkazu posilu a inspiraci k té naší současné cestě za Kristem.

A za třetí: ta fotografie je pořízená z poslední lavice u bočního vchodu do kostela. Chtěl jsem tím vyjádřit, že chci být mezi vámi nejprve posluchačem evangelia. Tedy tím, kdo nejprve naslouchá svědectví Písma. Teprve poté mohu vystoupit na kazatelnu a kázat druhým. Nejprve si chci ve světle evangelia uvědomit, že jsem hříšný a porušený člověk, a že sám potřebuji Boží odpuštění. A až poté mohu mluvit z tohoto místa o lidském hříchu a Boží milosti. A prosím vás všechny: kdybyste měli někdy pocít, že jsem toto pořadí změnil, že lezu nafoukaně na kazatelnu a jaksi s nosem navrch vám říkám, jak byste vy měli žít a myslet a mluvit – a co je špatně a co je

dobře a běda, jak mě neposlechnete! – pak mě na to prosím upozorněte. S přibývajícím věkem k tomu totiž máme my někteří faráři sklony.

Pán Ježíš tedy říká: *Pojďte ke mně všichni, kdo se namáháte a jste obtíženi břemeny, a já vám dám odpočinout. Vezměte na sebe mé jho a učte se ode mne, neboť jsem tichý a pokorného srdce: a naleznete odpočinutí svým duším. Vždyť mé jho netlačí a břemeno netíží.*

V Přerově jsem pět let kroužil kolem jiného nápisu na kostele: *Kristus, život náš*. Bylo to vyznavačské heslo – převzaté z epištoly Koloským. A měl jsem ho rád. Vyjadřovalo totiž to, co jsem jen zřídka uměl otevřeně, jasně a srozumitelně vyjádřit, ale co se přesto usadilo v mém srdci. *Kristus je náš život...* Ovšem na našem javornickém kostele je jiný nápis: *Pojďtež ke mně všichni*.

To není vyznání. To je pozvání. To není lidské vyznání víry. To je Kristovo pozvání k víře. Myslím si, že je to výstižný nápis na kostele, ale také velice závazný. Pán Ježíš totiž v tomto svém výroku zve do své blízkosti skutečně každého. Zve nás všechny. Nikoho nevynechává, nikoho nepřehlíží, nikoho od sebe neodhání. A církve je zde o toho, aby toto Ježíšovo pozvání tlumočila druhým lidem. Církve se nesmí zpronevěřit tomuto úkolu – zvat ke Kristu všechny lidi bez rozdílu. Je to totiž často obtížný úkol. A zvláště v místech, kde se všichni lidé znají a vidí si - jak se říká - pod pokličku. Ale na druhou stranu: čím obtížnější je to úkol, tím také jistě vznešenější a (v uvozovkách) záslušnější. Tedy o to velice stojím, abychom my, jako sbor Ježíše Krista, uměli v budoucnu skutečně zvat každého do Boží blízkosti. Abychom se od tohoto úkolu nenechali odradit lidskými pády, problémy, neshodami, výčitkami a jinými překážkami. Vždyť právě ty, kteří jsou obtíženi všelijakými břemeny, Ježíš k sobě zve. A sám to ve svém životě hojně praktikoval. On byl nablízku právě těm problematickým, opovrhovaným a vyloučeným lidem. Na to nezapomínejme.

Jsem přesvědčen, že to je také svým způsobem prorocký čin – umístit právě tento Ježíšův výrok nad vchod do kostela. V tom slovu „všichni“ totiž slyším i Kristovu touhu, *abychom jedno byli*. (J 17,21n) Tedy: abychom se v jednotě Ducha svatého společně shromažďovali před Boží tváří – my evangelíci spolu s ostatními křesťany jiných vyznání. A co v době umístění tohoto nápisu na štít kostela nebylo možné a zřejmě ani myslitelné, to je nyní možné, uskutečnitelné i dobré. V Přerově byly ekumenické vztahy na velmi vysoké úrovni. Což mimo jiné dokazuje fakt, že jedním z prvních přerovských křesťanů, kteří nás zde přijeli navštívit, byl katolický kaplan. A byl bych velice rád, kdybychom společně tyto ekumenické vztahy zde v Javorníku a jeho širokém okolí rozvíjeli, navzájem poznávali jedni druhé, naše odlišné tradice víry a rozdílné důrazy – a vůbec: abychom si byli lidsky blízko.

Aby ovšem křesťan uměl dospělým a moudrým způsobem tlumočit Kristovo pozvání, musí sám toto jeho krásné pozvání přijímat. Být v jeho blízkosti. Nabírat u Krista nových sil, odpočívat u něj. A doufám, že i to se nám, z Boží milosti, bude dařit. Že budeme společně přicházet do Boží blízkosti – farář po boku presbyterů a ostatních lidí ve sboru. Že budeme u Ježíše přijímat odpuštění za naše hříchy (vždyť v tom jsme si všichni rovni), že u něj společně budeme hledat spočinutí a úlevu od různých starostí, bolestí, nepříjemností. Že u něj budeme hledat odpovědi na naše nejhlubší otázky ohledně smyslu lidské existence, ohledně našeho spasení. A v tom, dále Bůh, bych vám také chtěl sloužit: ať už osobně a soukromě, mezi čtyřma očima; anebo veřejně skrze vyučování a zvěstování evangelia. Zároveň ale i já od vás něco očekávám: že i vy mně budete ochotni pomoci, když budu všelijak obtížen a budu potřebovat odlehčit. Že i vy mně budete dosvědčovat a zvěstovat Boží lásku v Kristu zjevenou. Kéž nám tedy Bůh bude milostiv, aby se nám společně dařilo naplňovat Ježíšova slova: *Pojďte ke mně všichni, kteří se namáháte a jste obtíženi břemeny, a já vám dám odpočinout*. Amen.